Uzgodnienia a kognicja sądów administracyjnych

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią
Opublikowano: sobota, 11, marzec 2017 15:43
Grzegorz P. Kubalski
Odsłony: 3229

Postanowienie stwierdzające niedopuszczalność zażalenia na postanowienie o uzgodnieniu decyzji w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego nie podlega zaskarżeniu do sądu administracyjnego.

postanowienie WSA w Rzeszowie z dnia 28 lutego 2017 r., sygn. II SA/Rz 1784/16, nieprawomocne

W stanie faktycznym leżącym u podstaw przywołanego postanowienia osoba trzecia (tj. ktoś inny niż inwestor) złożyła zażalenie od postanowienia marszałka właściwego województwa (choć z punktu widzenia wniosków organ uzgadniający mógłby być dowolny) uzgadniającego pozytywnie projekt decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze zauważyło, że zgodnie z art. 53 ust. 5 zd. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym , uzgodnień decyzji lokalizacyjnych dokonuje się w trybie art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że zażalenie przysługuje wyłącznie inwestorowi. Nadto art. 141 § 1 Kodeksu Postępowania Administracyjnego. stanowi, że na wydane w toku postępowania administracyjnego postanowienia służy stronie zażalenie, gdy kodeks tak stanowi. Przepis art. 53 ust. 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jest zatem regulacją szczególną wobec dyspozycji art. 106 § 5 KPA i wyłącza prawo zaskarżenia w drodze zażalenia postanowienia uzgodnieniowego przez stronę inną niż inwestor. Zażalenie takiej innej niż inwestor strony jest zatem w aktualnym stanie prawnym niedopuszczalne. W efekcie SKO wydało postanowienie stwierdzające niedopuszczalność zażalenia.

Zainteresowana wniosła na to postanowienie skargę do WSA w Rzeszowie, który stanął przed koniecznością oceny, czy przedmiotowa sprawa leży w jego kognicji. Sąd uznał, że tak nie jest. Wskazał bowiem, że zagadnienie uzgodnienia decyzji lokalizacyjnej jest kwestią wpadkową (incydentalną) w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, a zażalenie na uzgodnienie służy jedynie inwestorowi. Żadna z pozostałych stron nie ma prawa wniesienia takiego środka zaskarżenia, a zatem dla tych pozostałych – poza inwestorem stron, nie ziszcza się wynikająca z art. 3 § 2 pkt 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi przesłanka stanowiąca o możliwości poddania kontroli sądu administracyjnego postanowienia, na które służy zażalenie. Zaskarżone postanowienie Kolegium nie kończy również postępowania administracyjnego w sprawie o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego, a stwierdza jedynie o niedopuszczalności zaskarżenia przez określoną osobę postanowienia wpadkowego; samo postępowanie lokalizacyjne toczy się natomiast dalej. Zaskarżone postanowienie nie rozstrzyga także sprawy administracyjnej o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego co do istoty, ponieważ aktem takim będzie dopiero decyzja, o której mowa 50 ust. 1 i art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Unormowanie prawne stanowiące, że postanowienie jest ostateczne nie oznacza, że zawsze podlegać będzie ono kontroli sądowoadministracyjnej.

WSA przytoczył następnie stanowisko NSA wyrażone w postanowieniach z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt II OSK 1590/13 i z dnia 6 marca 2013 r., sygn. akt II OSK 2133/11 przepis art. 3 § 2 pkt 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi należy rozumieć w ten sposób, że kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne jest wyłączona – w drodze odrębnej skargi – w sprawach, które w toku postępowania administracyjnego są załatwione postanowieniem, na które nie służy zażalenie stronie wnoszącej go. Nie budzi wątpliwości, że ustawodawca na etapie rozstrzygania kwestii incydentalnych w toku postępowania o ustalenie warunków zabudowy przyznał legitymację do wniesienia zażalenia, a w konsekwencji i skargi do sądu administracyjnego wyłącznie inwestorowi.

Phoca PDF

W tej sytuacji skarga osoby trzeciej na postanowienie stwierdzające niedopuszczalność zażalenia na postanowienie o uzgodnieniu decyzji w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego nie leży w kognicji sądów administracyjnych.

Phoca PDF